

Arrest

nr. 300 649 van 26 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 27 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België op 25 januari 2021 binnenkwam, diende op 26 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 11 februari 2021 besliste de Dienst Voogdij van de FOD Justitie dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker 26,7 jaar oud is met een standaarddeviatie van 2,5 jaar.

1.3. Verzoekers vingerafdrukken werden op 27 november 2020 in Roemenië afgenomen (Eurodac). Op 12 mei 2021 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het Belgische grondgebied te verlaten daar Roemenië verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

1.4. Op 27 juni 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 28 juni 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 26/01/2021

Overdracht CGVS: 10/11/2021

U werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-Generaal op 25 maart 202 van 9u38 tot 13u30, in het bijzijn van een tolk Pashtu. U werd hierbij bijgestaan door meester NGENZEBUHHORO, Pascal, loco meester DAGYARAN, Döne.

A. Feitenrelaas

U verklaart H.H. te heten, de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtun te zijn en het soennitische geloof aan te hangen. Uw geboortedatum is [...]1/1997. U bent afkomstig uit het dorp Yatim, district Chadara, provincie Kunduz en hebt steeds daar gewoond. U stopte met school rond uw vijftiende en werkte van dan af op het veld. Op 16 Jadi 1397 (Afghaanse tijdrekening; stemt overeen met 24 december 2018 Westerse tijdrekening) kreeg u een eerste bedreiging. U was thuis, er kwamen twee Talibanstrijders met bedekte gezichten aan de deur en uw moeder deed open. Ondertussen was u op vraag van uw moeder naar de kelder gegaan, omdat ze wist wie er aan de deur was. De twee Talibanstrijders vroegen haar waar u was en uw moeder vroeg waarom ze u nodig hadden. Ze antwoordden dat u mee moest gaan en zich bij hen aansluiten. Uw moeder repliceerde dat u niet thuis was. De rechtstreekse aanleiding voor deze bedreiging was volgens u de functie van uw vader A. J., die op het politiehooftkwartier van Kunduz werkte. Men wilde hem straffen door u, de oudste zoon, mee te nemen. Nadien kreeg uw vader tweemaal telefoon van onbekende nummers, waarbij zowel hijzelf als u bedreigd werden. Ondertussen bleef u thuis binnen en ging u nergens naartoe. De Taliban waren nog steeds naar u op zoek en spraken buitenshuis uw moeder tweemaal en uw oudste broer eenmaal aan. Zij antwoordden dat u niet thuis was of zeiden niets. Uw vader stopte met naar het werk te gaan ongeveer twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, wegens psychologische problemen en epilepsie. Hij zat weliswaar thuis in die periode, maar hij was nog steeds in dienst. Hij werkte van thuis uit en belde nog regelmatig met het politiekantoor. Ongeveer twee maanden tot twee en een halve maand na de eerste bedreiging aan uw adres vroeg uw vader u om het land te verlaten, om tenminste u van de Taliban te redden. In de maand Hamal of Sawr 1398 (tussen einde maart en einde mei 2019) verliet u Afghanistan. Via Balochistan, Iran en Turkije, waar u ongeveer anderhalf jaar verbleef, bereikte u Europa. Op 26/1/2021 diende u in België een VIB, in waarbij u verklaarde minderjarig te zijn. Na uw vertrek waren er geen bedreigingen meer jegens uw familie, tot na de machtsovername door de Taliban in augustus 2021. Een eerste keer werd uw vader opgebeld. Daarna zijn de Taliban vijf of zes keer naar uw ouderlijk huis gekomen om te vragen waar u was en of er wapens aanwezig waren, de laatste keer ongeveer twee maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Bij deze gelegenheid werd uw vader meegenomen. De nacht voor uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 8/11/2021 belde uw zus u op om te zeggen dat uw vader overleden was. U was geschokt en teleurgesteld en gooide uw gsm weg. Op dat moment wist u niet wat zijn doodsoorzaak was. Rekening houdend met zijn ziekte vertelde u op het interview dat hij een natuurlijke dood gestorven was. Terug thuis na het interview contacteerde u uw moeder en zij vertelde u echter dat uw vader twintig dagen voor het interview meegenomen was door de Taliban en dat zijn levenloze lichaam vlak voor uw interview door dorpelingen ontdekt was. U vermoedt dat hij opgehangen is, omdat er geen verwondingen op zijn lichaam te zien waren. In geval van een terugkeer vreest u gedood te zullen worden door de Taliban.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw eigen taskara, twee documenten van de dienst gezondheid van het Afghaanse ministerie van binnenlandse zaken waarin vermeld wordt dat uw vader geschikt is voor pensioen, een brief van de personeelsdienst van het ministerie van binnenlandse zaken waarin eveneens vermeld wordt dat uw vader geschikt is voor pensioen, twee aanbevelingsbrieven, één van het ziekenhuis van de politie van provincie Kunduz en één van de personeelsdienst van de politie van provincie Kunduz, waaruit blijkt dat uw vader van 2001 tot 2007 bij de politie tewerkgesteld was, een certificaat van de opleiding 'Transboundary Animal disease prevention and control', een certificaat van een cursus microscopie, een certificaat van een cursus 'provinciale versterking' van het politiehooftkwartier in Kunduz alsook een bijhorende studentenkaart, twee certificaten van opfriscursussen 'pregnancy diagnosis' en 'general training', beiden van het Dutch Committee for Afghanistan, een certificaat 'Cashmere Value Chain Awareness', een certificaat AK-47 van het Kunduz Regional Training Center, een certificaat van het trainingscentrum van de nationale politie, een identiteitskaart voor de verkiezingen, een lidkaart van de jirga van Kunduz-stammen, een identiteitskaart van de politie, een lidkaart van de vereniging van dierenartsen en drie foto's van uw vader

in zijn lijkwade. Met uitzondering van uw eigen taskara hebben al deze documenten betrekking op uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft. Er dient immers vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen met de taliban heeft gekend en dat u om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten.

Er dient vooreerst op gewezen te worden dat u getracht hebt om de Belgische asielinstanties te misleiden. Uit de gegevens van uw Roemeens dossier blijkt dat u er een verzoek indiende onder de naam H.U., geboren op 1/1/2001, hetgeen andere identiteitsgegevens zijn dan deze die u bij de registratie van uw verzoek voor de Dienst Vreemdelingenzaken opgaf, met name H.H., geboren op [...]1/2005 – wat overigens betekent dat u op dat moment net geen 16 jaar geweest zou zijn. Een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 8 februari 2021 wees echter uit dat u op het moment van uw asielaanvraag meerderjarig was. Meer bepaald werd geconcludeerd dat u 26,7 jaar was met een standaarddeviatie van 2,5 jaar. Er kan redelijkerwijze worden geconcludeerd dat u de Belgische asielinstanties bewust hebt proberen misleiden over uw identiteitsgegevens, een belangrijk element in de asielprocedure. Dat u gelogen heeft over uw leeftijd gaf u overigens toe tijdens het persoonlijk onderhoud. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u plots 21 jaar te zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6) en de taskara (identiteitskaart) die u overhandigde (doc. 1), vermeldt [...]11/2000 als uw geboortedatum. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat men u had gezegd dat u zich als minderjarig moest voordoen omdat men u als meerderjarige zou sturen naar Roemenië in het kader van de Dublin-procedure is niet afdoende. (CGVS, p. 20). Er dient immers te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Deze rechtzetting doet bijgevolg geen afbreuk aan uw eerdere poging om de asielinstanties opzettelijk te misleiden. Het feit dat u hieromtrent aanvankelijk niet de waarheid vertelde, brengt uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang. Voorts dient er opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie COI Focus: Afghanistan – Corruptie en documentenfraude blijkt dat corruptie, fraude en vervalsing schering en inslag zijn bij het verkrijgen van officiële Afghaanse identiteitsdocumenten, dus aan de authenticiteit van uw taskara kan dan ook getwijfeld worden, in het licht van uw leugenachtige verklaringen.

Voorts stemmen uw verklaringen niet overeen met de door u neergelegde documenten. Zo verklaarde u dat uw vader tot vlak voor zijn dood eind 2021 voor de politie werkte, op het laatst van thuis uit. Aan deze bewering kan echter geen geloof gehecht worden. Uit de door u neergelegde documenten blijkt immers dat uw vader al in 2007 stopte met zijn politiewerk.

Immers, het document van de dienst gezondheid van het Afghaanse ministerie van binnenlandse zaken gedateerd op 20/6/2007 (doc. 2) vermeldt dat uw vader, luitenant-kolonel A.J., om medische redenen (een oogziekte) geschikt is voor pensioen. Een tweede document van dezelfde bron (doc. 4), ook uit 2007, bevestigt dit. Ook een brief (doc. 3) gedateerd 3/7/2007 van de personeelsdienst van ditzelfde ministerie vermeldt dat uw vader geschikt is voor pensioen.

Twee aanbevelingsbrieven uit 2008 (doc. 5 en 6) vermelden dat uw vader van 2001 tot 2002 als hoofd van de medische afdeling op het hoofdkwartier van de politie in het district Chardara werkte en van begin 2003 tot 21/8/2007 als hoofd van de apotheek en als boekhouder, deze keer in het hoofdkwartier van de politie in Kunduz. Deze twee aanbevelingsbrieven zijn de meest recente documenten met betrekking tot het politiewerk van uw vader. Voorts vermeldt een lidkaart van de jirga van Kunduz-stammen uit 2009 (doc. 16) als beroep 'gepensioneerd bediende.' De identiteitskaart van de politie (doc. 17) met vervaldatum 10/5/2008 toont aan dat uw vader ten laatste tot 10/5/2008 in dienst was bij de politie, want niet wegneemt dat hij vroeger gestopt zou kunnen zijn, gezien de hierboven vermelde documenten met betrekking tot zijn pensioen in 2007. Gevraagd of u of uw familie niet over recentere documenten met betrekking tot het politiewerk van u vader beschikt, antwoordt u van niet (CGVS, p. 20). Al deze documenten samen sterken het vermoeden dat uw vader slechts tot 2007/2008 in dienst was bij de politie en niet tot vlak voor zijn dood eind 2021, zoals u beweert. Bovendien kon u zelf ook bitter weinig vertellen over het werk van uw vader. U weet enkel te zeggen dat hij politieagent was op het hoofdkwartier in Kunduz. U weet niet op welk departement hij werkte (CGVS, p. 8) noch wat hij precies deed (CGVS, p. 12).

Daarenboven blijkt uit de overige door u neergelegde documenten dat uw vader zich na 2007 voornamelijk heeft beziggehouden met activiteiten in de veterinaire sector. U diende een ongedateerd certificaat van het Afghaanse ministerie van landbouw in, waaruit blijkt dat uw vader deelgenomen heeft aan een cursus in de provincie Kabul i.v.m. de waardeketen van kasjmier (doc. 13). Twee certificaten (doc. 11 en 12) uit 2011 van cursussen georganiseerd door het Dutch Committe for Afghanistan van het Veterinary Training en Support Centre in Mazare-Sharif sluiten hier thematisch bij aan. Een laatste certificaat (doc. 7) van 10/12/2015 toont aan dat hij een veterinaire cursus (Transboundary Animal disease prevention and control) in Balkh volgde. Daarnaast beschikt uw vader over een ongedateerde lidkaart (doc. 17) van de Vereniging van dierenartsen van Afghanistan. Echter, gevraagd of uw vader nog andere jobs heeft uitgeoefend ontkende u uitdrukkelijk. Uw vader zou ook nooit voor dieren hebben gezorgd (CGVS, p. 8, 12). Pas na confrontatie met de certificaten van de veterinaire cursussen, verklaarde u dat uw vader ook nog een job in de gezondheidssector had. Hierover kan u echter niets meer vertellen dan dat u niet precies wist wat hij deed en in welke departementen hij werkte (CGVS, p. 20).

Hoe dan ook blijkt uit een groot deel van deze documenten dat de beroepsactiviteiten van uw vader zich eerder in de medische sfeer situeren. Naast het hierboven reeds geciteerde documenten (doc. 5 en 6) waaruit blijkt dat uw vader als hoofd van de apotheek en als boekhouder werkte bij de politie van Kunduz, legde u eveneens een certificaat (doc. 8) van een trainingscursus microscopie in Peshawar in 1991 neer die opnieuw de medische achtergrond van uw vader bevestigt. Bijgevolg kan ook de vraag gesteld worden in welke mate hij betrokken was bij de strijd tegen de Taliban en hij in de kijker liep bij de Taliban. De overige documenten die u indiende kunnen dit beeld niet ombuigen. Een certificaat (doc. 9) van een cursus 'provinciale versterking' uit 2007 en een studentenkaart (doc. 10) uit 2006 tonen aan dat uw vader in het kader van zijn werk opleidingen volgde, maar zeggen niets over de inhoud daarvan. Een AK-47 certificaat (doc. 14) uit 2005 kan aantonen dat uw vader bevoegd is om een AK-47 te hanteren, maar zegt verder niet in welke mate hij tijdens zijn werk in potentieel gevaarlijke situaties terecht kwam. Bijgevolg geven al deze documenten geen dieper inzicht in de werkelijke inhoud van het werk van uw vader bij de politie en het mogelijke risico dat hij daarbij liep. De identiteitskaart voor de verkiezingen (doc. 16) uit is louter een verdere bevestiging van de identiteit van uw vader, die niet betwist wordt.

Aangezien u uitdrukkelijk verklaarde dat de functie van uw vader bij de politie de reden was dat de taliban uw kwam opzoeken maar u het werk van uw vader na 2007-2008 bij de politie niet aannemelijk heeft gemaakt, kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan het feit dat de taliban u is komen opzoeken. Dat hieraan geen geloof kan gehecht worden blijkt bovendien ook uit de volgende vaststellingen.

Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat het probleem was dat de taliban steeds bij u thuis kwam en zei dat u zich moest aansluiten bij hun groepering. U verstopte zich elke keer dat ze bij u thuis kwamen. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u aanvankelijk ook dat altijd als ze kwamen u zich verstopte (CGVS p. 16). Echter, gevraagd hoeveel keren de taliban naar uw thuis kwamen om u persoonlijk te bedreigen repliceerde u dat ze slechts één keer zijn gekomen en na die ene keer niet meer terugkwamen (CGVS p. 22). Enkel uw moeder en uw broer werden daarna buiten nog aangesproken door de taliban (CGVS p. 16-17).

Bovendien zijn uw verklaringen omtrent dit bezoek compleet onlogisch. Zo verklaarde u immers dat twee Talibanstrijders bij u thuis aan de deur kwamen en dat uw moeder opendeed. Nog voor zij opendeed, was u op haar aangeven al naar de kelder gegaan om u te verstoppen.

Ook al had zij de deur nog niet geopend, zij wist toch wie er aan de deur stond. Gevraagd hoe ze dit kon weten, verklaarde u dat uw moeder u nadat u bedreigd geweest was, vroeg om u te gaan verstoppen, wie er dan ook aan de deur kwam (CGVS, p. 15). Nochtans had u net daarvoor verklaard dat de taliban maar één keer aan de deur was geweest en dat dit ook de eerste bedreiging van de taliban aan uw adres was. Nogmaals gevraagd of dit effectief de eerste keer was dat u bedreigd werd, antwoordde u bevestigend (CGVS, p. 15). Indien dit daadwerkelijk de eerste keer was dat u bedreigd werd door de taliban kon uw moeder bijgevolg onmogelijk op voorhand weten dat de taliban aan de deur stond om u te bedreigen.

Voorts ben u er ook niet in geslaagd om hard te maken dat uw vader door de Taliban gedood is. Immers, voor de Dienst Vreemdelingenzaken schetste u een beeld van uw vader die reeds zeer ziek was voor uw vertrek en een natuurlijke dood is gestorven. Zo verklaarde u dat hij heel zwak was, enorm ziek en ook epilepsie had. Uiteindelijk kon hij niet meer op zijn benen staan en viel hij de hele tijd. U had al het gevoel dat hij niet lang meer zou leven toen u de avond voor uw gehoor telefoon kreeg van uw zus dat uw vader was gestorven (vragenlijst DVZ p. 3). Bij aanvang van uw gehoor voor het Commissariaat verklaarde u plots dat uw vader door de taliban werd gedood en uw moeder u dit pas vertelde na uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS p. 4-5). Het is echter weinig geloofwaardig dat uw zus toen ze u belde met het nieuws over uw vaders dood niet meteen de omstandigheden van zijn dood aan u zou meegedeeld hebben, en dan zeker in het geval van een gewelddadig overlijden. Overigens staat u uw beweringen omtrent de dood van uw vader niet met een overlijdensakte of autopsierapport of enig ander document. Op basis van een onduidelijke foto met lage resolutie waarop enkel het gelaat van uw vader te zien is, kunnen verder geen conclusies getrokken worden over de doodsoorzaak. Ook uw verklaringen dat uw vader waarschijnlijk opgehangen is aangezien er geen verwondingen te zien zijn op zijn lichaam is ongeloofwaardig. Indien uw vader daadwerkelijk zou zijn opgehangen kan verwacht worden dat hiervan sporen zouden te zien zijn op zijn lichaam.

Voorts is het eveneens erg merkwaardig dat u bij uw gehoor voor de DVZ melding maakt van dreigementen die thuisliggen (DVZ, p. 6), maar u tijdens uw persoonlijk onderhoud hierover met geen woord rept en het alleen over mondelinge en telefonische bedreigingen heeft. Zelfs nadat u expliciet gevraagd werd of er buiten het bezoek aan uw woning, de zoektocht naar u buiten en de telefoontjes nog een andere vorm van bedreiging was, ontkende u (CGVS. p 17-18). Geconfronteerd met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u dat u de dreigbrieven niet heeft vermeld omdat uw moeder de dreigbrieven niet kon vinden en u dus niets kon bewijzen (CGVS, p. 21). Uiteindelijk verklaart u dat het om één enkele dreigbrief gaat (CGVS, p. 22). Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij spontaan alle elementen die betrekking hebben op zijn vrees voor vervolging of risico voor ernstige schade zo gedetailleerd mogelijk aanbrengt, ook al beschikt hij niet over enig materieel bewijs.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De identiteitskaart voor de verkiezingen (doc. 16) is louter een verdere aanwijzing van de identiteit van uw vader, die niet betwist wordt. De overige door u neergelegde documenten werden hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%.

Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en

burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het

Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact

gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals

bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker volhardt vooreerst in zijn verklaringen en benadrukt dat hij hieromtrent talloze documenten heeft neergelegd.

Voorts stelt verzoeker dat hij niet tevreden is met het verloop van het gehoor met betrekking tot zijn asielprocedure in Roemenië.

Nog stelt verzoeker dat hij zo goed mogelijk trachtte te antwoorden op de vragen die aan hem werden gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker kan evenwel geen recente documenten neerleggen aangaande de activiteiten van zijn vader.

Verzoeker voert tevens een theoretisch betoog aangaande de bewijswaarde van de door hem neergelegde documenten.

Verzoeker meent dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel. Verzoeker verliet Afghanistan op zeer jonge leeftijd.

Aangaande de taliban stelt verzoeker dat ze één keer thuis langskwamen, maar zijn moeder verscheidene keren hebben aangesproken.

Toen de taliban thuis langskwamen, zei de moeder van verzoeker dat hij zich best verstopte.

Verzoeker werd zelf niet geïnformeerd over de juiste omstandigheden van de dood van zijn vader daar zijn familie zelf nog in rouw was.

De dreigbrief heeft verzoeker niet kunnen ontvangen, daarom maakte verzoeker hierover geen melding.

Verzoeker verwijst verder naar landeninformatie waaruit blijkt dat de taliban gerichte aanvallen uitvoeren tegenover voormalig overheidspersoneel.

Verzoeker meent verder in ondergeschikte dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker haalt landeninformatie aan die wijst op verscheidene wantoestanden na de machtsovername van de taliban.

2.1.2. De commissaris-generaal brengt in een aanvullende nota van 10 november 2023 de volgende landeninformatie ter kennis:

- EUAA COI *"Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022;
- COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf;
- EASO *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van juni 2023 beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>.

2.1.3. Op 16 november legde verzoeker een aanvullende nota neer waarin hij bewijsstukken neerlegt ter staving van zijn integratie. Verzoeker licht tevens het risico toe op gepercipieerde verwestering dat terugkeerders uit Europa lopen.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees daar hij doorheen de asielprocedure misleidende verklaringen aflegde (i), zijn verklaringen geenszins stroken met de door hem neergelegde documenten (ii), zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niet rijmen met zijn verklaringen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (iii) en zijn verklaringen van weinig logica getuigen (iv).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door te volharden in zijn verklaringen en het aanbrengen van vergoelijkningen.

De bestreden beslissing merkt vooreerst terecht op dat verzoekers verklaringen in België verschillen van diegene die hij aflegde in Roemenië:

"Er dient vooreerst op gewezen te worden dat u getracht hebt om de Belgische asielinstanties te misleiden. Uit de gegevens van uw Roemeens dossier blijkt dat u er een verzoek indiende onder de naam H.U.,

geboren op 1/1/2001, hetgeen andere identiteitsgegevens zijn dan deze die u bij de registratie van uw verzoek voor de Dienst Vreemdelingenzaken opgaf, met name H.H., geboren op [...]1/2005 – wat overigens betekent dat u op dat moment net geen 16 jaar geweest zou zijn. Een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 8 februari 2021 wees echter uit dat u op het moment van uw asielaanvraag meerderjarig was. Meer bepaald werd geconcludeerd dat u 26,7 jaar was met een standaarddeviatie van 2,5 jaar. Er kan redelijkerwijze worden geconcludeerd dat u de Belgische asielinstanties bewust hebt proberen misleiden over uw identiteitsgegevens, een belangrijk element in de asielprocedure.

Dat u gelogen heeft over uw leeftijd gaf u overigens toe tijdens het persoonlijk onderhoud. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u plots 21 jaar te zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6) en de taskara (identiteitskaart) die u overhandigde (doc. 1), vermeldt [...]11/2000 als uw geboortedatum. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat men u had gezegd dat u zich als minderjarig moest voordoen omdat men u als meerderjarige zou sturen naar Roemenië in het kader van de Dublin-procedure is niet afdoende. (CGVS, p. 20). Er dient immers te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Deze rechtzetting doet bijgevolg geen afbreuk aan uw eerdere poging om de asielinstanties opzettelijk te misleiden. Het feit dat u hieromtrent aanvankelijk niet de waarheid vertelde, brengt uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang. Voorts dient er opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie COI Focus: Afghanistan – Corruptie en documentenfraude blijkt dat corruptie, fraude en vervalsing schering en inslag zijn bij het verkrijgen van officiële Afghaanse identiteitsdocumenten, dus aan de authenticiteit van uw taskara kan dan ook getwijfeld worden, in het licht van uw leugenachtige verklaringen.”

Verzoeker verklaart dat hij niet tevreden was met de asielprocedure in Roemenië maar biedt verdere geen enkele duiding. Met zulks ledig verweer doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissing. De Raad merkt nog op dat Roemenië deel uitmaakt van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS). In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Roemenië en alle andere lidstaten het Unierecht in acht nemen. Aldus geldt het Unierecht met betrekking tot het verloop van de asielprocedure, met name de Asielprocedurerichtlijn (Richtlijn 2013/32/EU van Het Europees Parlement en De Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), aldaar. Bijgevolg moet worden aangenomen dat er rekening werd gehouden met verzoekers rechten doorheen de Roemeense asielprocedure.

Waar verzoeker verder stelt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan, verwijst de Raad naar de bovenstaande vaststellingen van de bestreden beslissing omtrent zijn leeftijd. Verzoeker was aldus zeker 24 jaar oud ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan. Bijgevolg kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat hij een bijzonder jonge leeftijd had ten tijde van zijn vertrek die een negatieve weerslag zou hebben gehad op zijn verklaringen.

Vervolgens merkt de bestreden beslissing terecht op dat de door verzoeker neergelegde documenten aangaande zijn vader geenszins stroken met zijn verklaringen:

“Voorts stemmen uw verklaringen niet overeen met de door u neergelegde documenten. Zo verklaarde u dat uw vader tot vlak voor zijn dood eind 2021 voor de politie werkte, op het laatst van thuis uit. Aan deze bewering kan echter geen geloof gehecht worden. Uit de door u neergelegde documenten blijkt immers dat uw vader al in 2007 stopte met zijn politiewerk.

Immers, het document van de dienst gezondheid van het Afghaanse ministerie van binnenlandse zaken gedateerd op 20/6/2007 (doc. 2) vermeldt dat uw vader, luitenant-kolonel A.J., om medische redenen (een

oogziekte) geschikt is voor pensioen. Een tweede document van dezelfde bron (doc. 4), ook uit 2007, bevestigt dit. Ook een brief (doc. 3) gedateerd 3/7/2007 van de personeelsdienst van hetzelfde ministerie vermeldt dat uw vader geschikt is voor pensioen. Twee aanbevelingsbrieven uit 2008 (doc. 5 en 6) vermelden dat uw vader van 2001 tot 2002 als hoofd van de medische afdeling op het hoofdkwartier van de politie in het district Chardara werkte en van begin 2003 tot 21/8/2007 als hoofd van de apotheek en als boekhouder, deze keer in het hoofdkwartier van de politie in Kunduz. Deze twee aanbevelingsbrieven zijn de meest recente documenten met betrekking tot het politiewerk van uw vader.

Voorts vermeldt een lidkaart van de jirga van Kunduz-stammen uit 2009 (doc. 16) als beroep 'gepensioneerd bediende.' De identiteitskaart van de politie (doc. 17) met vervaldatum 10/5/2008 toont aan dat uw vader ten laatste tot 10/5/2008 in dienst was bij de politie, want niet wegneemt dat hij vroeger gestopt zou kunnen zijn, gezien de hierboven vermelde documenten met betrekking tot zijn pensioen in 2007. Gevraagd of u of uw familie niet over recentere documenten met betrekking tot het politiewerk van u vader beschikt, antwoordt u van niet (CGVS, p. 20). Al deze documenten samen sterken het vermoeden dat uw vader slechts tot 2007/2008 in dienst was bij de politie en niet tot vlak voor zijn dood eind 2021, zoals u beweert. Bovendien kon u zelf ook bitter weinig vertellen over het werk van uw vader. U weet enkel te zeggen dat hij politieagent was op het hoofdkwartier in Kunduz. U weet niet op welk departement hij werkte (CGVS, p. 8) noch wat hij precies deed (CGVS, p. 12).

Daarenboven blijkt uit de overige door u neergelegde documenten dat uw vader zich na 2007 voornamelijk heeft beziggehouden met activiteiten in de veterinaire sector. U diende een ongedateerd certificaat van het Afghaanse ministerie van landbouw in, waaruit blijkt dat uw vader deelgenomen heeft aan een cursus in de provincie Kabul i.v.m. de waardeketen van kasjmier (doc. 13). Twee certificaten (doc. 11 en 12) uit 2011 van cursussen georganiseerd door het Dutch Committee for Afghanistan van het Veterinary Training en Support Centre in Mazare-Sharif sluiten hier thematisch bij aan. Een laatste certificaat (doc. 7) van 10/12/2015 toont aan dat hij een veterinaire cursus (Transboundary Animal disease prevention and control) in Balkh volgde. Daarnaast beschikt uw vader over een ongedateerde lidkaart (doc. 17) van de Vereniging van dierenartsen van Afghanistan. Echter, gevraagd of uw vader nog andere jobs heeft uitgeoefend ontkende u uitdrukkelijk. Uw vader zou ook nooit voor dieren hebben gezorgd (CGVS, p. 8, 12). Pas na confrontatie met de certificaten van de veterinaire cursussen, verklaarde u dat uw vader ook nog een job in de gezondheidssector had. Hierover kan u echter niets meer vertellen dan dat u niet precies wist wat hij deed en in welke departementen hij werkte (CGVS, p. 20).

Hoe dan ook blijkt uit een groot deel van deze documenten dat de beroepsactiviteiten van uw vader zich eerder in de medische sfeer situeren. Naast het hierboven reeds geciteerde documenten (doc. 5 en 6) waaruit blijkt dat uw vader als hoofd van de apotheek en als boekhouder werkte bij de politie van Kunduz, legde u eveneens een certificaat (doc. 8) van een trainingscursus microscopie in Peshawar in 1991 neer die opnieuw de medische achtergrond van uw vader bevestigt. Bijgevolg kan ook de vraag gesteld worden in welke mate hij betrokken was bij de strijd tegen de Taliban en hij in de kijker liep bij de Taliban. De overige documenten die u indiende kunnen dit beeld niet ombuigen. Een certificaat (doc. 9) van een cursus 'provinciale versterking' uit 2007 en een studentenkaart (doc. 10) uit 2006 tonen aan dat uw vader in het kader van zijn werk opleidingen volgde, maar zeggen niets over de inhoud daarvan. Een AK-47 certificaat (doc. 14) uit 2005 kan aantonen dat uw vader bevoegd is om een AK-47 te hanteren, maar zegt verder niet in welke mate hij tijdens zijn werk in potentieel gevaarlijke situaties terecht kwam. Bijgevolg geven al deze documenten geen dieper inzicht in de werkelijke inhoud van het werk van uw vader bij de politie en het mogelijke risico dat hij daarbij liep. De identiteitskaart voor de verkiezingen (doc. 16) uit is louter een verdere bevestiging van de identiteit van uw vader, die niet betwist wordt."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zijn vader wel degelijk politieagent was, maar hij hieromtrent geen recente documenten kan neerleggen. Louter volharden in zijn verklaringen maakt echter geen dienstig verweer uit. Verzoeker laat ook na om uit te leggen waarom hij geen recentelijke documenten aangaande de vermeende werkzaamheden van zijn vader kan neerleggen. Daargelaten het ontbreken van recente documenten, kan de bestreden beslissing genoegzaam vaststellen op basis van de neergelegde documenten dat verzoekers vader vermoedelijk rond 2008 op pensioen ging als politieagent en daarna aan het werk ging in de medische sfeer. De vaststellingen uit deze documenten, gepaard met verzoekers gebrekkige verklaringen, volstaan om geen geloof te hechten aan de vermeende werkzaamheden van verzoekers vader. Een theoretisch betoog over de bewijswaarde van documenten kan geen ander licht werpen op deze vaststellingen.

De bestreden beslissing merkt voorts terecht op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde:

"Aangezien u uitdrukkelijk verklaarde dat de functie van uw vader bij de politie de reden was dat de taliban uw kwam opzoeken maar u het werk van uw vader na 2007-2008 bij de politie niet aannemelijk heeft gemaakt, kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan het feit dat de taliban u is komen opzoeken. Dat hieraan geen geloof kan gehecht worden blijkt bovendien ook uit de volgende vaststellingen.

Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat het probleem was dat de taliban steeds bij u thuis kwam en zei dat u zich moest aansluiten bij hun groepering. U verstopte zich elke keer dat ze bij u thuis kwamen.

Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u aanvankelijk ook dat altijd als ze kwamen u zich verstopte (CGVS p. 16). Echter, gevraagd hoeveel keren de taliban naar uw thuis kwamen om u persoonlijk te bedreigen reliceerde u dat ze slechts één keer zijn gekomen en na die ene keer niet meer terugkwamen (CGVS p. 22). Enkel uw moeder en uw broer werden daarna buiten nog aangesproken door de taliban (CGVS p. 16-17)

Bovendien zijn uw verklaringen omtrent dit bezoek compleet onlogisch. Zo verklaarde u immers dat twee Talibanstrijders bij u thuis aan de deur kwamen en dat uw moeder opendeed. Nog voor zij opendeed, was u op haar aangeven al naar de kelder gegaan om u te verstoppen. Ook al had zij de deur nog niet geopend, zij wist toch wie er aan de deur stond. Gevraagd hoe ze dit kon weten, verklaarde u dat uw moeder u nadat u bedreigd geweest was, vroeg om u te gaan verstoppen, wie er dan ook aan de deur kwam (CGVS, p. 15). Nochtans had u net daarvoor verklaard dat de taliban maar één keer aan de deur was geweest en dat dit ook de eerste bedreiging van de taliban aan uw adres was. Nogmaals gevraagd of dit effectief de eerste keer was dat u bedreigd werd, antwoordde u bevestigend (CGVS, p. 15). Indien dit daadwerkelijk de eerste keer was dat u bedreigd werd door de taliban kon uw moeder bijgevolg onmogelijk op voorhand weten dat de taliban aan de deur stond om u te bedreigen.

Voorts ben u er ook niet in geslaagd om hard te maken dat uw vader door de Taliban gedood is. Immers, voor de Dienst Vreemdelingenzaken schetste u een beeld van uw vader die reeds zeer ziek was voor uw vertrek en een natuurlijke dood is gestorven. Zo verklaarde u dat hij heel zwak was, enorm ziek en ook epilepsie had. Uiteindelijk kon hij niet meer op zijn benen staan en viel hij de hele tijd. U had al het gevoel dat hij niet lang meer zou leven toen u de avond voor uw gehoor telefoon kreeg van uw zus dat uw vader was gestorven (vragenlijst DVZ p. 3). Bij aanvang van uw gehoor voor het Commissariaat verklaarde u plots dat uw vader door de taliban werd gedood en uw moeder u dit pas vertelde na uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS p. 4-5). Het is echter weinig geloofwaardig dat uw zus toen ze u belde met het nieuws over uw vaders dood niet meteen de omstandigheden van zijn dood aan u zou meegedeeld hebben, en dan zeker in het geval van een gewelddadig overlijden. Overigens staat u uw beweringen omtrent de dood van uw vader niet met een overlijdensakte of autopsierapport of enig ander document. Op basis van een onduidelijke foto met lage resolutie waarop enkel het gelaat van uw vader te zien is, kunnen verder geen conclusies getrokken worden over de doodsoorzaak. Ook uw verklaringen dat uw vader waarschijnlijk opgehangen is aangezien er geen verwondingen te zien zijn op zijn lichaam is ongeloofwaardig. Indien uw vader daadwerkelijk zou zijn opgehangen kan verwacht worden dat hiervan sporen zouden te zien zijn op zijn lichaam.

Voorts is het eveneens erg merkwaardig dat u bij uw gehoor voor de DVZ melding maakt van dreigementen die thuisliggen (DVZ, p. 6), maar u tijdens uw persoonlijk onderhoud hierover met geen woord rept en het alleen over mondelinge en telefonische bedreigingen heeft. Zelfs nadat u expliciet gevraagd werd of er buiten het bezoek aan uw woning, de zoektocht naar u buiten en de telefoontjes nog een andere vorm van bedreiging was, ontkende u (CGVS. p 17-18). Geconfronteerd met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u dat u de dreigbrieven niet heeft vermeld omdat uw moeder de dreigbrieven niet kon vinden en u dus niets kon bewijzen (CGVS, p. 21). Uiteindelijk verklaart u dat het om één enkele dreigbrief gaat (CGVS, p. 22). Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij spontaan alle elementen die betrekking hebben op zijn vrees voor vervolging of risico voor ernstige schade zo gedetailleerd mogelijk aanbrengt, ook al beschikt hij niet over enig materieel bewijs."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de taliban één keer thuis langskwamen, maar zijn moeder verscheidene keren hebben aangesproken. Verzoeker herhaalt hiermee enkel zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Zich louter scharen achter één der tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Waar verzoeker nog stelt dat zijn moeder hem in de kelder liet verstoppen uit angst, doet hij hiermee geen enkele afbreuk aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing waar deze terecht vaststelde dat verzoekers moeder niet op de hoogte kon zijn geweest van de dreiging.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift nog dat zijn familie hem niet heeft geïnformeerd over de omstandigheden van de dood van zijn vader, aangezien ze in rouw waren. Verzoeker doet met een zulke vergoelijking op geen enkele wijze afbreuk aan de bestreden beslissing waar deze stelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers familieleden hem niet informeerden over de omstandigheden van het overlijden van zijn vader.

Tot slot herhaalt verzoeker dat hij de dreigbrief niet heeft kunnen ontvangen, daarom maakte verzoeker hierover geen melding. De Raad merkt echter op dat het gegeven dat verzoeker deze brief niet heeft ontvangen geenszins zijn tegenstrijdige verklaringen hieromtrent kan verschonen. De bestreden beslissing merkt hieromtrent terecht op dat er van een verzoeker redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij spontaan alle elementen die betrekking hebben op zijn vrees voor vervolging of risico voor ernstige schade zo gedetailleerd mogelijk aanbrengt, ook al beschikt hij niet over enig materieel bewijs.

Verzoeker maakt nog een verwijzing naar landeninformatie waaruit blijkt dat overheidspersoneel wordt vervolgd door de taliban. Zulke verwijzing is echter niet dienstig daar er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende werkzaamheden van verzoekers vader.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verder nog verwijst eventuele problemen die terugkeerders naar Afghanistan kunnen ervaren, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *"Afghanistan Country Focus"* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “zina” betreft– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “Afghanistan – taliban’s impact on the population”, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance

Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*" januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota dat hij verwesterd is en legt bewijsstukken neer van twee Nederlandse taalcursussen alsook van zijn werkzaamheden.

De Raad kan uit het loutere feit dat verzoeker werkt en Nederlands zou leren echter niet stellen dat verzoeker op een zulke mate zich de Westerse waarden en normen zou hebben eigengemaakt dat een terugkeer naar Afghanistan niet mogelijk is. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker nog steeds Pashtu spreekt, zoals blijkt uit het persoonlijk onderhoud (stuk 4) en ter terechtzitting.

Wat de machtsvername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van

de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”*

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen.

Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tot slot zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Verzoeker beroept zich evenmin op een persoonlijk element dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhoogt dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP